

Онлайн екскурсії у музеї Києва

В умовах пандемії дистанційний онлайн формат надає нам можливість відвідувати музеї Києва. З метою поглибленого вивчення української історії та української культури, протягом жовтня, листопада, грудня 2020 р. і січня 2021 р., у першому семестрі 2020–2021 навчального року, *студенти семи груп I курсу Інституту людини спеціальності Практична психологія, Психологія бізнесу і управління, Консультаційна психологія, Логопедія та студенти I курсу Інституту журналістики спеціальності Видавнича справа і редагування*, за допомогою платформи Hangouts Meet відвідали онлайн у дистанційному форматі шість музеїв Києва: Національний музей історії України, Національний музей Тараса Шевченка, Музей історичних коштовностей України, Музей книги і друкарства України, Національний художній музей України, Національний музей українського декоративно-прикладного мистецтва.

Студенти ознайомились із експозиціями цих музеїв, історією їх створення та діяльності, опанували інформацію, яка розміщена на сайтах музеїв, оглянули у віртуальних турах зали музеїв, побачили унікальні експонати музеїв, подивились змістовні відео про музеї, створені українськими музейними працівниками, та відео про рідкісні мистецькі твори й українських митців.

Тематичні онлайн екскурсії для студентів розробила й проводила науковий керівник студентського гуртка «Енігма» Тарасенко Ольга Олексіївна, к.і.н, доцент, доцент кафедри історії України.

Студенти мали завдання написати відгук – враження від онлайн відвідання конкретного музею, навчалися висловлювати свої думки, пошановувати твори мистецтва.

Пропонуємо деякі відгуки – враження студентів.

Музей історичних коштовностей України

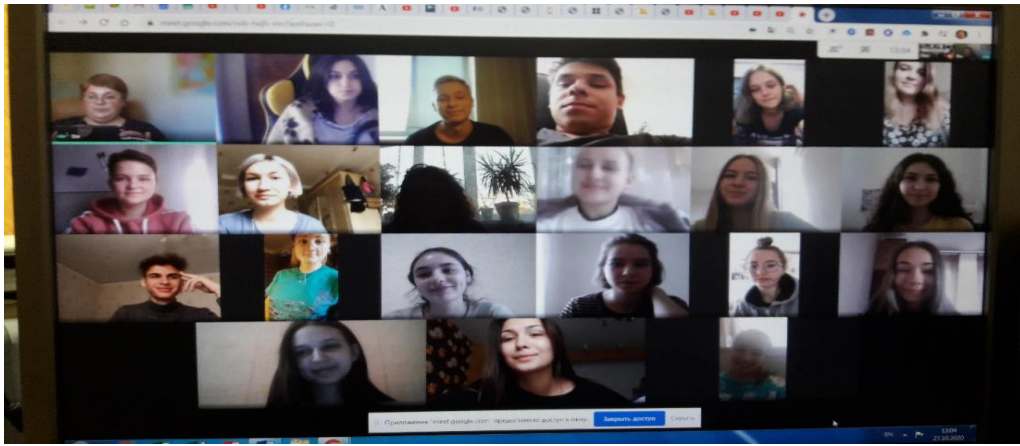
Мусієнко Аліна Андріївна, студентка I курсу Інституту журналістики, спеціальність Видавнича справа і редагування: «Що робити, якщо у світі пандемія, а сходити в музей все одно хочеться? Ми вирішили це питання, і разом із нашим викладачем, О. О. Тарасенко потрапили на неймовірну онлайн – екскурсію Музею історичних коштовностей України. Музей має найбільшу колекцію скіфського золота, яка є гордістю всієї України. Славнозвісна золота пектораль IV ст. до н. е. знаходиться саме тут. Найбільше мені сподобався третій зал: античні міста-держави Північного Причорномор'я, інформація про образотворче мистецтво. Було цікаво дізнатись, що в античних містах поширювався особливий греко-скіфський художній стиль, що став наступником скіфського звіриного стилю VII–V ст. до н.е. Як і кожній дівчині, мені сподобалась інформація про те, що грецькі ювеліри виготовлювали багато прикрас. Майстри вдало поєднували свої художні та технічні навички з потребами місцевих вождів та жреців. Вразило, що грекам вдалося акліматизувати виноград, що стало поштовхом до розвитку виноробства. Я була здивована від того, що у Херсонесі, Ольвії й Пантикапеї були театри. Мене вразив четвертий зал тим, що сармати-найманці служили у римській армії. Їх загони стояли навіть у далекій Британії. Цікаво, що будівля Музею коштовностей України пережила пожежі і руйнування. Сподобалась історія гордості Музею – золотої обкладики скіфського горита, яка прикрашена художніми рельєфними зображеннями зокрема і міфологічними сценами з життя героя троянської війни Ахілла. Скіфська пектораль. Сподобалась історія про розкопки кургану Товста Могила, який здавався безперспективним. В цьому кургані знайшли перлину музею – скіфську

пектораль, яка належала царю. Виконана незрозумілим чином, і на сьогодні ювеліри не можуть зробити щось схоже на неї. Сподобалась теорія вчених, що в пекторалі зашифрована доля Всесвіту, якою її уявляли скіфи. Три яруси – три світи. Дуже сподобалось відео: «Золото скіфів. Частина 3. Ніч у музеї»; відео: «Скіфська пектораль. Ніч у музеї». Думаю найближчим часом, після закінчення пандемії, відвідати Музей історичних коштовностей України, щоб подивитись на цю красу. Кожна річ має свою історію, і я б хотіла хоч трішечки наблизитись до неї. На мою думку цей музей дещо відрізняється від інших своєю історією. І я, як представник молодого покоління ХХІ ст. можу впевнено сказати, що Музей історичних коштовностей України, притягує до себе своїми таємницями, і в якомусь сенсі історіями, в які важко повірити».

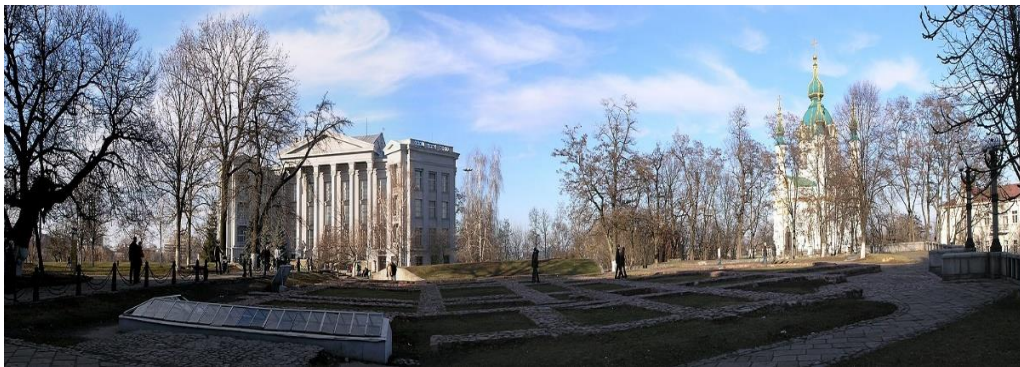
Федченко Дарина Сергіївна студентка I курсу Інституту журналістики, спеціальність *Видавнича справа і редагування*: «Багата історія музею вражає кожного. Подумати тільки: в розкопках свого часу брав участь навіть Тарас Шевченко! Він змальовував знахідки і олійними фарбами зобразив реконструкцію кургану. Період радянського панування, на жаль, негативно позначився на долі деяких експонатів. Навіть дві світові війни не знищили їх. А рішення не передавати у 1954 р. експонати в Росію взагалі можна вважати ключовим. Тож незліченні скарби і таємниці залишилися в Україні. Два поверхи захмарно цінних коштовностей складають цей музей. Мені найбільше запам'ятався скіфський перстень у вигляді змії (II–III ст. н.е.) з другого залу, сережки із зеленими вставками (I ст. до н.е. – I ст. н.е.) з четвертого залу та дароносиця (1710–1720 рр.) з дев'ятого залу. Я передивилась відео «Крапля роси» і «Золото скіфів». Скіфи позиціонували себе як «нащадків богів», їх життя тісно пов'язане з мистецтвом завойовування. Дуже цікаво розповіли про золоту пектораль, її структуру, поділ на 3 рівні, космогонічне бачення давніх людей. Оповідь про золотий горит з Ахіллою мене вразила. Яка тонка майстерна робота! Розгадати зашифровану історію можуть лише освічені люди. Будівля музею теж має багату історію. Стиль козацького бароко не змогли зруйнувати ні воєнна розруха, ні час. Добре, що можливо відвідувати музей онлайн безкоштовно і в будь-який день. На жаль, занадто мала популярність музею мене засмучує. Також мене дратує споконвічна політика російського варварського грабунку нашої історії. Якби я була достатньо компетентною, я би подала позов до Міжнародного суду щодо повернення викрадених Росією пам'яток. Варто прищеплювати українцям гідність та гордість своєю історією без «великого брата і покровителя».

Мигитко Дар'я Сергіївна, студентка I курсу Інституту журналістики, спеціальність *Видавнича справа і редагування*: «У Ковнірівському корпусі Києво-Печерського заповідника розташована скарбниця давніх пам'яток української культури – музей Історичних Коштовностей України. Цей музей зберігає більше 56 тисяч унікальних експонатів, зібраних із всієї України. Історія його заснування є прикладом національної свідомості українців. Головна окраса цього місця – золота скіфська пектораль, оригінал якої надійно розташований в сховищі – подалі від чужих очей. Музей історичних коштовностей складається з дев'яти залів, в яких виставлено всього двадцять п'ять відсотків експонатів музею. Найбільше мені сподобався головний експонат – золота скіфська пектораль. Я передивилась відео «ТСН дізнавалася, які знахідки приховує українська земля і де саме знайшли скіфську Пектораль». Вразило те, що «чорні археологи» якимось дивом не знайшли Пектораль, хоча вона була схована «на видному місці» (а скільки визначних пам'яток було вкрадено...). З точки зору молодої людини ХХІ ст. цей музей приємно вразив мене. Він сучасний та зручний, доступний для кожного, хто хоче. Важливо не забувати свою історію, знати о пам'ятках культури своєї держави і Музей історичних коштовностей України в цьому допоможе».

Нерода Вікторія Володимирівна, студентка I курсу Інституту журналістики, спеціальність *Видавнича справа і редагування*: «Віртуальна екскурсія в Музей історичних коштовностей України стала дуже незвичним досвідом. Мені імпонувало все. В музеї дуже гарне розміщення виставок і експонатів, там все зрозуміло і ти не загубишся. Найбільше мені сподобалися відео «Золото скіфів. Ніч у музеї». Протягом усього відео я відчувала цю таємничу атмосферу, ейфорію від грандіозного відкриття. Тільки подумати, що у нас під ногами можуть бути такі скарби, так багато невідомого ще на нашій землі. У мене промайнула думка, що наша земля, передана нам поколіннями предків, за неї полягло багато народу і ми повинні берегти її. З точки зору молодої людини ХХІ ст., я бачу цей музей великим духовним скарбом не лише України, а й інших народів. Кожен експонат – унікальний та вартісний – як історично, так і матеріально. Завдяки багаторічній діяльності Музею історичних коштовностей багато людей з різних країн світу довідалися і відкрили для себе Україну – державу з багатою історією і культурою, джерела якої губляться у глибині тисячоліть. Я вважаю, що Музей історичних коштовностей є скарбницею творчої думки, літописом нашої неньки – України».

Національний музей історії України

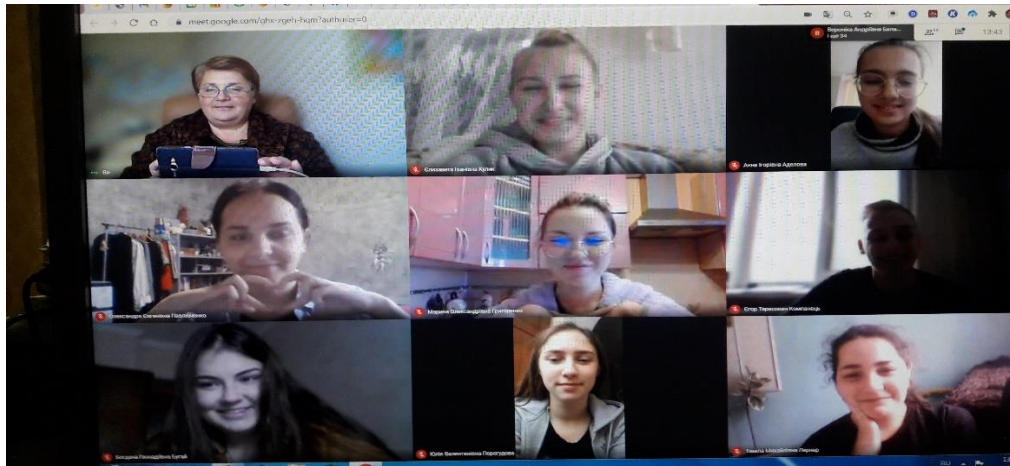
Лавринюк Яна Вячеславівна, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність *Практична психологія*: «З історії Музею мене вразило те, що на спорудження його будівлі кошти збирали кияни, які дуже хотіли мати свій міський музей, а також те, що Музей підтримували відомі меценати, зокрема родини Терещенків та Ханенків. Вони фінансували археологічні експедиції, сприяли формуванню історичних та етнографічних колекцій. Щорічно заклад отримував пожертви – предмети прикладного мистецтва, нумізматичні колекції. Після Першої світової війни досить багато пам'яток постраждали, але завдяки націоналізації приватних колекцій музейні фонди поповнювалися. Вражає те, що незважаючи на складні історичні події (Перша світова війна, німецько-радянська війна, Друга світова війна, повоєнний час) Музей відновлював свої пам'ятки, поповнював їх та вже з 1948 р. приймав відвідувачів. Сьогодні Національний музей історії України нараховує понад 800 тис. експонатів. У Музеї мені сподобались всі зали, адже кожен з них наповнений незвичайними експонатами. Найбільше враження на мене справили 2 зала, діорама (8 зала), 9 зала, 24 зала, 25 зала, 26 зала та 27 зала. В кожній з них я побачила неймовірно цікаві історичні пам'ятки, які дуже захопили та вразили мене своєю красою. Фонди Національного музею історії України нараховують понад 700 тис. експонатів від доби раннього палеоліту до сьогодення. Вся українська історія представлена в цьому музеї! Це не може не вражати! Позитивні емоції викликає краса та розкіш експонатів, велика кількість яких збережена в оригіналі. Я переглянула відео «Онлайн-екскурсія «Київська Русь»» та «Діорама середньовічного Києва». У Музеї мені сподобалось багато експонатів, історичних пам'яток різних періодів української історії та культури, адже перед моїми очима пролетіла вся історія моєї Батьківщини. Як людина ХХІ ст. я можу сказати, що цей музей вартий уваги, адже серед експонатів Музею є багато справжніх національних реліквій. Для нас дуже важливо знати й шанувати історію й культуру рідної землі. Національний музей історії України розкриває та пояснює за допомогою історичних пам'яток її від найдавніших часів до сьогодення».

Шановал Анна Володимирівна, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність *Практична психологія*: «Онлайн екскурсія в Національний музей історії України була незабутньою. Ми побачили Музей не лише в середині, але і те, як він виглядає з висоти пташиного польоту. Аерозйомка цього музею мене вразила. Найбільше сподобалось те, що у Музеї наявна неймовірна кількість історичних експонатів (понад 800 тисяч!). Вони не можуть не захоплювати своєю величністю. Найбільше мені запам'яталась Міжнародна нагорода «Oscar de la dans» («Золотий черевичок»), яку у 1955 р. отримав Сергій Лифар. Я є шанувальником творчості Сергія Лифаря, бо він

був не лише солістом славетної балетної трупи Сергія Дягілева, провідним танцівником, балетмейстером та художнім керівником Гранд-опера – першого оперного театру Франції, але й блискучим педагогом, істориком і теоретиком танцювального мистецтва. Напевне, кожен відвідувач захопився б цим експонатом не менше ніж я. Із відео, які ми переглянули, мені найбільше сподобалось «Відеоекскурсія. Виставка зброї в Національному музеї історії України». У ньому було продемонстровано дуже багато різноманітних обладунків, мечів та зброї різного походження й, окрім цього, детально розповіли про кожну з них та пояснили значення кожного напису, що було неймовірно цікаво. Також мені сподобалось відео «Економічний у культурний розвиток Русі. Період політичної роздробленості», адже я великий поціновувач сучасної та стародавньої економіки і саме це відео змогло розшири мої знання в даній темі. Загалом екскурсія була надзвичайно цікавою та захоплюючою, я отримала змогу спостерігати за історичними артефактами та дізналась багато нової інформації про кожен з них. З точки зору людини XXI ст., Національний музей історії України я бачу дуже сучасним та інтерактивним, адже не кожен музей може зняти та представити власну екскурсію в онлайн форматі й, окрім цього, передати атмосферу його історичної спадщини в такому доступному для звичайного студента форматі й зрозумілою мовою. Також мені дуже подобається те, що Музей опікується збереженням історії музею та надає її відвідувачам разом з історією експонатів. Перебуваючи в віртуальній екскурсії даного музею, я змогла цілком зануритись в створену спеціально для нас атмосферу та відчути істинний «смак» нашої української культури. Дякую за чудову організацію та неймовірну турботу про студентів – першокурсників».

Сафронова Варвара Станіславівна, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність Практична психологія: «Разом із моєю групою та нашим викладачем О.О. Тарасенко ми відвідали Національний музей історії України в онлайн форматі. Музей розташований у надзвичайному, сакральному місці, на Старокиївській горі, звідки і починався формуватися стародавній Київ. Мене завжди цікавив побут різних часів і народів. Цікавими для мене стали експонати одягу та захисні обладунки (наприклад кольчуга воїна-кочовика XII – першої половини XIII ст.), особливо захоплююче, коли розумію, що цим обладункам майже 9 століть!!! Мою увагу привернув прапор Української повстанської армії, так як я цікавилась XX ст. і дуже рада, що Україні XX ст. в музеї виділено цілу залу. Мені приглянулося інформативне відео «Онлайн-екскурсія «Київська Русь». Надзвичайно сподобався формат відео «Древній Київ. Град князя Ярослава» та «Древній Київ. Град князя Володимира». Онлайн прогулянка-розповідь здається мені дуже захоплюючою. Я обов'язково відвідаю Національний музей історії України після закінчення карантину».

Гомлявий Денис Олегович, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність Практична психологія: «З історії Національного музею історії України мене найбільш вразило те, що кияни настільки прагнули зберегти свою історію, що зібрали кошти на спорудження цього музею. А також те, що після захоплення України більшовиками Микола Біляшівський та Данило Щербаківський поставилися до справи збереження культурної спадщини українського народу дуже самовіддано і врятували величезну кількість цінних історичних та культурних пам'яток для нас, нащадків. Приємним фактом було те, що меценатами музею були Терещенки. Мені сподобалось, що під час екскурсії постійно грала відповідна тематиці музика, це сприяє просто чарівній атмосфері. З кожним залом я переконувався в цьому ще більше і більше. Також мені сподобались описи експонатів, вони є цікавими, змістовними і наповнюють гордістю за те, що це українське. У мене викликали захоплення тематичні відео з гарною візуалізацією. Із самого початку екскурсії мене вразила віртуальна реконструкція Десятинної церкви, вона надзвичайна. Я у захваті від діорам у музеях і цей музей не є виключенням, це просто чудо. Особливо приємно вразило те, що сьогодні за кількістю і значенням колекцій Національний музей історії України є одним із провідних музеїв України. Його фондові зібрання нараховують понад 800 тис. експонатів. Мене вразив орнамент браслету з бивня мамонта. Це складна робота, яка вражає своєю майстерністю та тим далеким часом, коли він був виготовлений. Я захоплююсь добою Козаччини, мені сподобались козацькі експонати. Захопила мене «Відеоекскурсія. Виставка зброї в Національному музеї історії України з професійним поясненням гіда. Як молода людина XXI ст. я бачу, що цей Музей може зацікавити навіть неосвіченого громадянина в якійсь темі, яка не була цікава людині. У Музейі все зроблено професійно, із душею, щоб за короткий час розповісти дуже багато з української історії та культури».

Музей книги і друкарства України

Полякова Анна Кирилівна, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність *Психологія бізнесу і управління*: «Під час онлайн екскурсії мене вразило з історії Музею книги і друкарства України те, що процес його заснування тривав із кінця 20-років ХХ ст. до 1975 р. Найбільше в музеї Музею книги і друкарства України мене вразила різноманітність книжок і можливість побачити їх зблизька не тільки вживу, а й на сайті, погортати стародруки та рідкісні книжки в онлайн режимі та навіть завантажити на комп'ютер! З точки зору молодої людини ХХІ ст. Музею книги і друкарства України музей є досить цікавим людям які дуже люблять книги та історію і культуру. Продуманий та інформативний сайт та цікава програма екскурсій чи виставок можуть зацікавити і молоде покоління, тобто дітей».

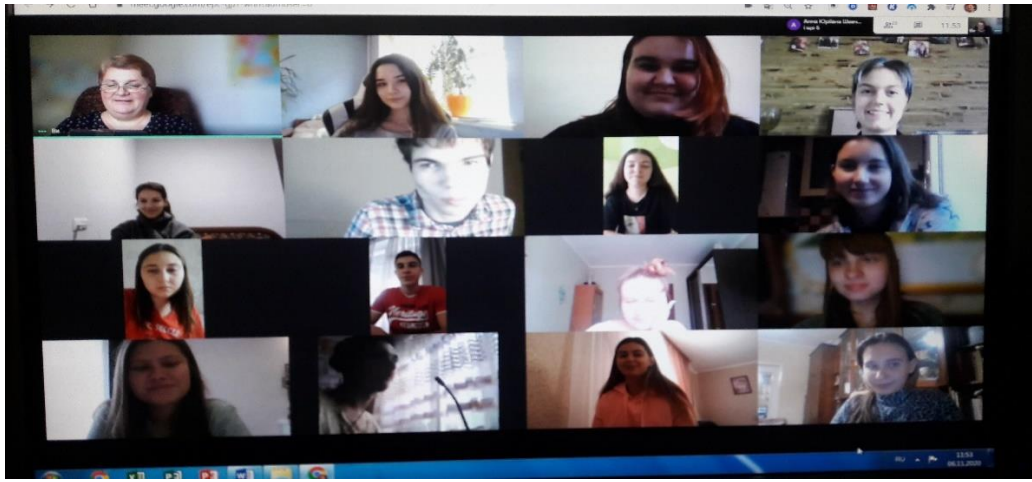
Перегудова Юлія Валентинівна, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність *Психологія бізнесу і управління*: «В історії Музею книги і друкарства України найбільше мене вразила кількість відвідувачів після відкриття, з квітня і до кінця 1975 р. – майже 40 тисяч осіб. Символічним було обрання місця для заснування музею – друкарні Києво-Печерської Лаври, що крізь віки пронесла до нас історію започаткування книгодрукування в Україні. Оскільки я дуже люблю та ціную книги, а особливо старовинні, мені було цікаво проглянути в онлайн режимі оформлення тексту та титульні сторінки, а також погортати самі сторінки в Інтернеті! Найбільше мені сподобався «Літургіаріон» 1629 р., а також «Політика світська» 1790 р. Мене дуже вразили рамка титульного аркуша, виготовлена у ХVІІІ ст. та цинкові ініціальні літери, виготовлені у тому ж столітті. Такі неймовірно гарні речі вражають тим, як давно і досконало вони були створенні, і скільки років та віків (!) пережили, поки дійшли до нас. Серед переглянутих відео про музей мені найбільше сподобались «Музей книги і друкарства України. 2017» та «Найцінніші експонати Музею книги і друкарства України». У першому мені до душі припали зимові фото музею, в цю пору року він виглядає казково. Крім цього, у відео зблизька показали Пересопницьке Євангеліє, котре не може не вражати своєю красою. Гарним прикладом історії книгодрукування та еволюції писемності був знімок абетки Івана Федорова. Друге відео сподобалось мені словесним супроводом, світлиною неймовірної ілюстрації з книги «Апостол» Івана Федорова, що є першодруком на українських землях. Цікавою була детальна розповідь про використання верстату для виготовлення гравюр. Музей книги і друкарства України прекрасний, особисто мені сподобалось усе. З точки зору людини ХХІ ст. хочу сказати, що такі музеї потрібно берегти і регулярно відвідувати, адже це осередки історії нашої Батьківщини, з яких ми можемо

дізнатись більше про життя наших предків, а в даному музеї саме про українську писемність та прагнення до читання і пізнання нового».

Одегова Віолета Георгіївна, студентка I курсу Інституту людини, спеціальність Психологія бізнесу і управління: «Під час онлайн екскурсії в Музеї книги і друкарства України мене вразило те, як довго відбувалося його створення та відкриття, скільки зусиль самовідданих фахівців було для цього вкладено. Відкриття музею було заплановане на 1927 р., але за складних умов та конфліктів того часу його відкрили лише 1975 р. Мені сподобався розділ «Книга і друкарство України ХХ ст.», де демонструється українська державність та самоідентичність. Вразило те, що експонати Музею відбиралися всіма українськими бібліотеками. Найбільше мені сподобались перша друкована абетка Івана Федорова. Я змогла її роздивитись, погортати її сторінки в онлайн режимі. Я завантажила її на мій комп'ютер! Цей шедевр друкарського мистецтва наочно демонструє наскільки було розвинене друкарство в той час. Як молода людина ХХІ ст. я бачу цей музей як яскравий, предметний, переконливий показ історії створення українського друкарства, писемності та становлення книжкової справи крізь віки, якими потрібно пишатись та шанувати!».

Назаренко Андрій Максимович, студент I курсу Інституту людини, спеціальність Психологія бізнесу і управління: «У Музеї книги і друкарства України я відкрив для себе багато нового під час онлайн екскурсії. Я побачив і переконався на прикладі українських стародруків, що застосування друкарського станка, який винайшов Йоганн Гутенберг і що започаткувало книгодрукування, значно спростило життя людям, зменшило кошт книги та складність процесу випуску однієї книги. Під час екскурсії я про цей процес дізнався більше, почув стільки нюансів мала ця технологія у ті часи! Я книги люблю. А от розуміння того, що книга, яка була створена понад 400 років тому, є безцінний скарб прийшло до мене саме під час цієї екскурсії. Серед побачених книжок мені запам'яталися три: Пересопницьке Євангеліє, на якому присягають президенти України, Острозька Біблія і Біблія для тих, хто не вмів читати. Остання дуже вразила. Це настільки копітка робота, високо мистецька й професійна, з вишуканими гравюрами, справа цілого життя тих, хто її створив, вона надихає своєю відданістю, що скажитися на щось після побаченого зовсім не хочеться. Пересопницьке Євангеліє, на якому присягають президенти вразило своєю значущістю, істиною, що ця книга відіграє велетенське значення в історії цілої країни і всі, хто працював з цим Євангеліє, безперечно, відчували себе наближеними до чогось великого, такого в історії цілого людства зустріти можна дуже рідко. У музеї ми бачили копію, але я це дізнався після того, як мені відомо стало призначення книги, тому не сильно засмутився. Острозька Біблія, як священне писання, за яким жили мільйони українців, це, хіба що, не одне з найбільших надбань сучасної України, саме за цієї Біблію та, звісно, багатьма іншими, можна дізнатися дух людей часів тих, уявити собі їх уявлення про світ, про Бога, бо, наскільки нам відомо, у Біблії багато чого писалось саме з оточуючого світу. Окреме задоволення надає уявлення, як хтось зі священників гортає її сторінки і вичитує собі настанови та мудрість, черпає силу. Я був здивований такій будові як словолитня в якій і відбувалося створення літер для набору їх у слова та речення, адже раніше «словом» називали літеру. Я уявляв ці маленькі металеві літери і це приносило мені задоволення. Це, певно, відгук знань тих віків».

Коваленко Тетяна Едуардівна, студентка I курсу Інституту людини спеціальності Психологія бізнесу і управління: «Разом із моєю групою та викладачем О. О. Тарасенко Я відвідала онлайн екскурсію в Музеї книги і друкарства України. Мені було цікаво слухати про історію створення книги. Музей книги і друкарства України розташований у давній архітектурній пам'ятці Києво-Печерської Лаври – будинку друкарні Києво-Печерського монастиря, що безперервно працювала понад 300 років від початку XVII ст. до початку ХХ ст. Історія створення музею має багато вражаючих фактів. Найбільше в музею сподобалось ставлення до книжок – експонатів. Весь музей, починаючи з вестибюля, дуже гарно оформлений, всі книжки розділені за періодизацією. Музей має різні зали, які цікаві по своєму, в них представлені книги різних періодів: від найдавніших рукописів і до сьогодення. Фондова колекція Музею нараховує понад 50000 одиниць збереження основного фонду та близько 10000 одиниць науково-допоміжного фонду. Мені сподобалось відео «Музей книги і друкарства України. 2016», в якому детально розповідається про музей, демонструються книжки – експонати та історія їх створення. З точки зору людини ХХІ ст. я бачу цей музей як можливість переглянути друкарські джерела, які були в різні періоди історії України. Перебуваючи в музеї, розумієш сутність збереження писемної спадщини України. Дуже добре, що завдяки онлайн екскурсії ми могли погортати сторінки українських стародруків в Інтернеті, роздивитись мистецтво тодішньої книжкової графіки, мистецтво мініатюр, якими прикрашали книжки, зразки друкарської поліграфічної техніки, паперу, шрифтів тощо».

Національний музей Тараса Шевченка

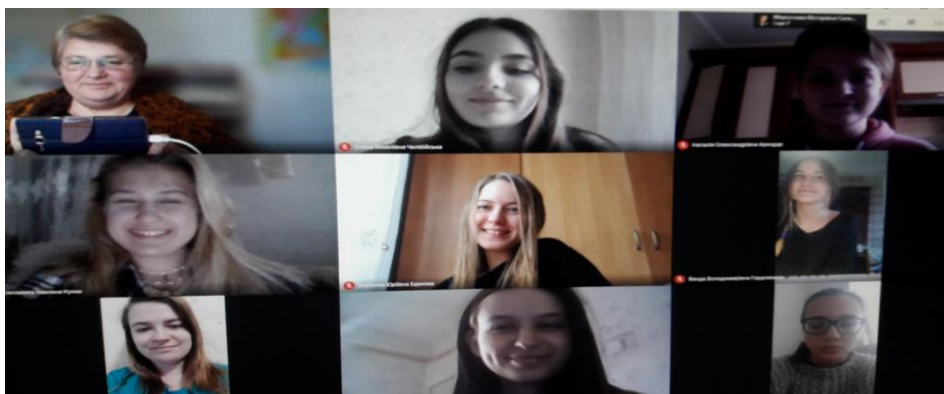

Чилібійська Олена Яковлівна, студентка 1 курсу Інституту людини спеціальності Консультаційна психологія: «Я обожнюю відвідувати музеї, галереї та виставки. Як на мене, це кращий спосіб об'єднати відпочинок із культурно-просвітницькою діяльністю. Я мріяла потрапити до Національного музею Тараса Шевченка у Києві і була позитивно вражена онлайн екскурсією у цей музей, яку ми провели разом із групою та нашим викладачем О. О. Тарасенко. Я повністю насолодилася цим інтерактивом і планую обов'язково відвідати його в майбутньому очно. Мене зачарувало те, що у Національному музеї Тараса Шевченка знаходиться найбільше в світі зібрання творів українського митця та більша частина його художньої спадщини. Мене вразило, що колекцію почали збирати одразу після смерті Тараса Григоровича, більше 150-ти років тому. Музей виглядає класично, витончено і зовні, і всередині. За допомогою віртуальної екскурсії я, ніби, опинилася там, пройшлася цими залами, роздивилася всі-всі експонати та сповна насолодилася побаченням. Відео, які я продивилася, були цікавими, інформативними та корисними. Мені сподобався відео «Великі Українці. Тарас Шевченко», оповідь в якому вів Богдан Ступка. Сподобався випуск програми «Велич особистості з Іриною Фаріон» під назвою «Що пророчив Тарас Шевченко Україні?». Як молода людина XXI ст., можу впевнено сказати, що Національний музей Тараса Шевченка був, є і буде залишатися актуальним, бо зберігає безцінні речі – художню спадщину генія українського народу Тараса Григоровича Шевченка».

Компанець Єгор Тарасович, студент 1 курсу Інституту людини спеціальності Консультаційна психологія: «Після онлайн відвідання разом із моєю групою Національного музею Тараса Шевченка, хочу поділитись тим, що мене вразило те, що у 24 залах Музею розміщено понад 4 тисячі експонатів. Найбільш сподобалося те, що колекція Національного музею Тараса Шевченка складається з унікальних пам'яток: оригіналів малярських робіт Тараса Шевченка, документів про його життя та творчість, рукописних списків його поезій, рідкісних фотографій поета та його друзів, першодруків творів Тараса Шевченка з його автографами майже всіх видань творів і літератури про нього, починаючи з прижиттєвих і закінчуючи сучасними вітчизняними та зарубіжними виданнями. Сподобалася будівля Музею та його дизайн. Із відео «Музеї. Як це працює. Випуск 3. Національний музей Тараса Шевченка» я довідався і побачив, що у Музеї є спеціальні пристрої на яких можна прочитати інформацію про експонат за допомогою шрифту Брайля. Вразило мене перше видання «Кобзаря» Тараса Шевченка, яке було надруковано у 1840 р. і коштувало 1 рубль сріблом. Національний музей Тараса Шевченка буде завжди популярний в Україні та за її межами».

Гордовенко Ванда Володимирівна, студентка 1 курсу Інституту людини спеціальності Консультаційна психологія: «Ми відвідали групою онлайн екскурсією Національного музею Тараса Шевченка. Хочу поділитись моїми враженнями. Музей досить цікавий. В Україні немає того, хто б не знав, хто такий Тарас Шевченко. Музей знаходиться у палаці ХІХ ст. в стилі італійського ренесансу, який належав меценату та підприємцю Миколі Терещенку. Знаходишся там і враження, що наша історія кладе теплу руку на твоє плече. Музей перетворився на сучасний культурно-мистецький центр після реконструкції у 2014 р. Ми можемо дізнатися багато цікавої інформації стосовно життя Тараса Шевченка. В описі життя Шевченка дуже яскраво відчувається патріотизм. Серед експонатів мені сподобалися малюнки Тараса Шевченка з натури, які він створив, навчаючись в натурному класі Академії мистецтв Санкт-Петербурга. Я сама люблю малювати, тому саме ці речі припали мені до душі. Також мені сподобалися малюнки «Козацький банкет» та «Казах на коні», які наповнені великою кількістю деталей, які дуже цікаво роздивляти. Мене вразило те, що в музеї знаходиться 90% творів мистецтв Тараса Шевченка, його велика спадщина. Мене захопили малюнки, які він створював, малюючи Україну, мандруючи селами та містами. Це досить тонкі роботи. Мене здивувало те, що багато своїх творів поет написав у захлаявних книжечках, які він ховав за халявою свого чобота. Така видатна поезія ховалася в чоботах. Національний музей Тараса Шевченка буде цікавий багатьом поколінням мого ХХІ ст., адже, якщо дивитися на Музей очима моїх сучасників, ми будемо бачити яскраві факти про життя Тараса Шевченка, про його художню та поетичну спадщину. Тарас Шевченко завжди надихав українську націю, тому безсумнівно вплинув на українську історію і культуру, а відвідання музею допоможе нам зрозуміти, звідки взяли всі його ідеї у творах та картинах».

Мацак Ілана Романівна, студентка 1 курсу Інституту людини спеціальності Консультаційна психологія: «Національний музей Тараса Шевченка є дивовижний, захоплюючий і естетичний музей! Він має свою незабутню історію. Перед відкриттям оновленої повноцінної колекції, надбання музею збагачувалось збираючи матеріал з різних музеїв, архівів протягом 15 років. Починаючи з 1934 року було створено спочатку Галерею картин Т. Г. Шевченка, в яку було передано аж 107 оригінальних мистецьких творів художника з інституту Тараса Шевченка в Харкові. А вже до 1940 року було зібрано, що важко уявити, понад 10 000 експонатів. Це вражає. За такий короткий час зібрати стільки експонатів – непросто. А зараз музей налічує понад 72 тисячі експонатів. Дивовижно! Музей надзвичайно красивий. Дуже привабливе будівля, в якій він знаходиться. Як зовні, так і всередині. Кожен експонат по-своєму унікальний і бездоганний. Найбільше мені сподобалися, звісно, роботи самого митця, Тараса Шевченка. Я маю на увазі картини. Це і славнозвісна робота «Катерина», автопортрет самого Тараса, його друзів та різноманіття інших. Мене завжди вабили живописні праці Тараса Шевченка, а Музей – це місце, де вони зібрані і продемонстровані разом із своїми маленькими або великими історіями створення. Відео «Музеї. Як це працює. Випуск 3. Національний музей Тараса Шевченка» мені здалося найцікавішим. Воно якісне, сучасне і має пізнавальний матеріал, цікаві факти з історії митця, з історії створення його робіт, з історії заснування Музею на тому місці, де він знаходиться. Я з нетерпінням чекатиму можливості відвідати цей музей очно. Як виявилось, я знаю про цю Людину слова і пензля ще дуже мало. І мені здається, що саме цей музей зможе відкрити для мене ще купу надзвичайно цікавого. Тарас Шевченко та його спадщина і є наша українська історія, писемність, культура та мистецтво».

Національний художній музей України

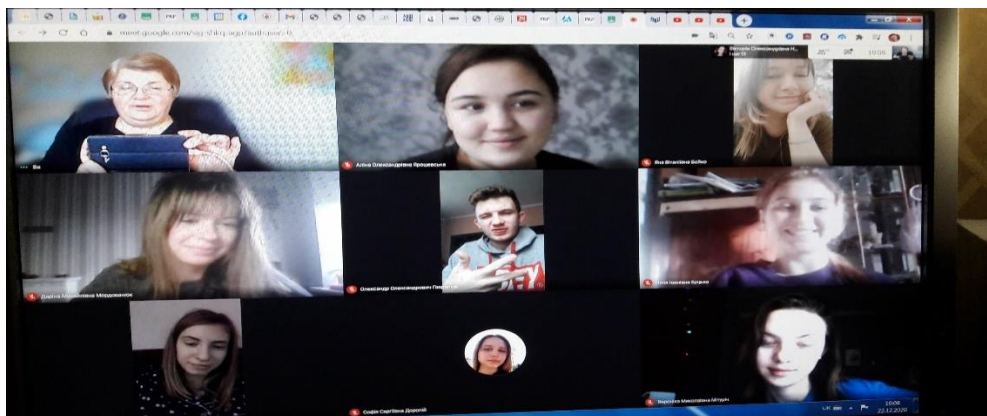
Маслун Анна Олегівна, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність Логопедія: «Під час онлайн екскурсії до Національного художнього музею України я дізналась, що він має дуже цікаву історію створення та діяльності. Музей кілька разів змінював свою назву, його будівля має неокласичний стиль, скульптурне оздоблення. Музей був заснований на кошти киян та родини Терещенків. Фонди цього музею наповнені експонатами від часів Київської Русі до сьогодення. Під час екскурсії залами Музею я побачила шедеври українського мистецтва, про які мимохідь згадували у школі на уроках історії. Мені здавалось, що вони розкидані по всьому світу, але вони знаходяться в Національному художньому музеї України, доступні для відвідувачів. Мені сподобалося відео «Музеї. Як це працює. Випуск 4. Національний художній музей України». Ведуча доступно та із захопленням розповідала про Музей. Мене вразила історія старовинної ікони «Святий Георгій з житієм», яка створена шляхом вирізьблення дерев'яного рельєфу і датується XI ст. Дуже сподобалася ікона «Страсті Христові», яка виглядає наче набір кадрів чи комікс, якщо говорити сучасною мовою, має багато різних сюжетних зображень із рухливими персонажами. Як пам'ятка XVI ст. ікона вражає роботою тодішніх майстрів. З точки зору людини XXI ст. я бачу цей Національний художній музей України як невичерпне джерело інформації про історію розвитку України та її культури».

Павлусь Ганна Миколаївна, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність Логопедія: «Вчинки наших пращурів, на славу Батьківщини, не раз доводили, що саме з їхньою допомогою українське суспільство рухалося до свого «морального зростання», до успіху. Про це свідчить й історія Національного художнього музею України. Вартий уваги вже хоча б той факт, що музей було засновано зусиллями українських промисловців та інтелігенції, як перший загальнодоступний Музей Києва. Саме ця ідея, згуртувала промислово-інтелектуальну еліту, на чолі якої стояв відомий колекціонер і меценат Ханенко. Завдяки скульптурному оздобленню фасаду будівлі, на парадному вході з'явилися наші славетні леви, і багато хто з киян так і називає сьогодні Художній музей: «Будинок з левами». Але що цікаво: музей будувався на кошти, які збиралися усім світом, та неважко помітити, що найбільше коштів на споруду внесла родина Терещенків. Від Терещенків надійшли і перші дарунки для колекції новоствореного Музею – скажімо, картина Шишкіна «Дубовий гай». Мистецькі твори, коштували на той час занадто дорого. Тож можна сказати, що саме подвижництво стало запорукою заснування і рушієм подальшого розвитку Художнього музею. Колекція Національного художнього музею України має найбільш широке та повне зібрання українського образотворчого мистецтва. У експозиції Музею, представлені шедеври живопису, скульптури і графіки за від XII ст. до сьогодення. Тут експоновані роботи всіх майстрів, які мали відношення до України: ікони і старовинні портрети, твори видатних майстрів України. Я дуже зацікавилась Музеєм, переглядаючи відео Олександр Мурашко «Ніч у музеї», та 2 частина «Дівчина у червоному капелюсі». Дуже гарно подана інформація про самого митця, його діяльність, та історія Музею. Я б дуже хотіла відвідати цей Музей на власні очі, адже в ньому є безліч неймовірних картин українських майстрів, кожна з яких має свою історію та покликання. Екскурсія онлайн, яку моя група разом із викладачем О. О. Тарасенко провели у Музеї допомогла мені «підготуватись» до майбутнього відвідання Музею «вживу». Перевагою Музею є те, що крім вже зібраного вітчизняного образотворчого мистецтва, він сьогодні поповнюється сучасними роботами українських майстрів. Стосовно інтер'єру – все дуже просторно. Багато місця, світлі зали, які дозволяють роздивитись кожен витвір мистецтва без зібрання натовпу біля нього. Як і іншим українським музеям, я б радила створити ще один зал з інтерактивними картинами, які б «оживали», тим самим притягуючи більше відвідувачів. На згадку зразу спадає коридор, з художнього фільму «Гаррі Поттер», де картини мали змогу говорити з студентами, та переходити з своєї картинної рамки,

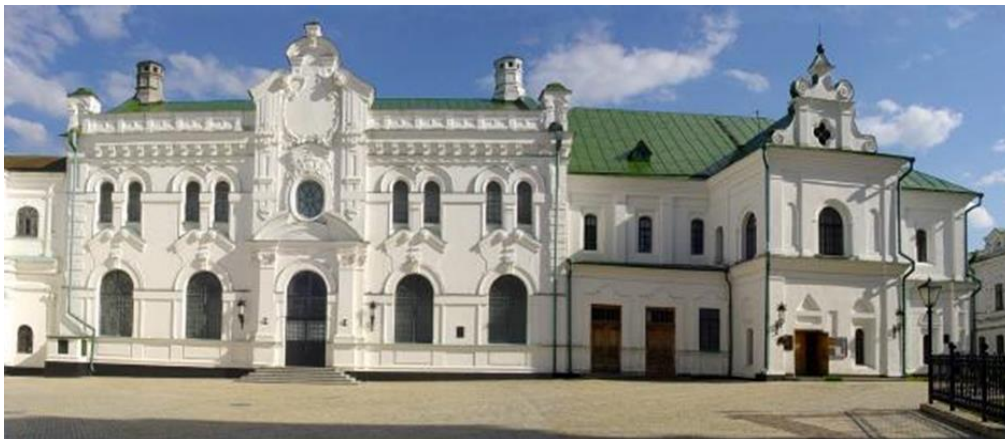
до іншої. На мою думку, було б непогано додати трішки магії у наш Національний художній музей України, який приваблює туристів, транслює таємничу атмосферу, яку б я хотіла відчувати особисто, перебуваючи в його стінах».

Шевченко Анна Юріївна, студентка 1 курсу Інституту журналістики, спеціальність *Видавнича справа та редагування*: «Хочу сказати, що після того, як я разом із моєю групою та викладачем О. О. Тарасенко відвідали онлайн екскурсією Національний художній музей України, я усвідомила, що примножила та збагатила свої знання! Вразила в історії Музею неодноразова зміна назв, через яку можна простежити всі політичні зміни у країні, але музей завжди розвивався та кожного разу ставав лише краще. Сподобалась вишуканість музею, бо навіть коридори прикрашені неймовірними картинами, тоді що вже й говорити про самі зали. Такі різні витвори мистецтва на будь-який смак, з різних епох та різні за стилями в одному приміщенні це справжнє диво! Мене вразила картина з українського живопису ХХ ст. Олександра Мурашка «Квіткарки». Вона така жива і яскрава, на неї можна дивитись вічно. Дуже сподобалась картина «Жінки біля яблуні» Тимка Бойчука, написана у 1919–1920 рр. Робота вражає своєю простотою, щирістю та непідробністю! Мені припало до душі відео «Тетяна Яблонська. Бренд українського образотворчого мистецтва», картини якої я вже бачила, але нічого не знала про художницю. Також цікавим є відео «Архип Куїнджі «Місячна ніч». Частина 2. | Ніч у музеї», про оповиту загадками та таємницями велику роботу видатного митця, яка зображує повний місяць над Дніпром і критикується багатьма, хто не здатен зрозуміти її геніальності. Як молода людина ХХІ ст. скажу, що музей дуже цікавий, дає можливість глибше пізнати коріння української культури і навіть побачити його! У ньому проводяться усілякі заходи, події та виставки, що говорить про його активну роботу та розвиток. Сподіваюсь, що карантин закінчиться і я зможу побачити ці картини на власні очі!».

Галенко Вікторія Миколаївна, студентка 1 курсу Інституту людини, спеціальність *Логопедія*: «Найбільше, що мене вразило із історії Національного художнього музей України під час онлайн екскурсії, це те, що він був заснований зусиллями української інтелігенції наприкінці ХІХ ст. як перший загальнодоступний музей Києва. В Музеї мені дуже подобається фасад музею, він дуже витончений та елегантний. Вночі він підсвічується неоновими кольорами, на мою думку, це робить його сучасним та привабливим для молоді. Музей значно виділяється з-поміж інших музеїв. Мене зворушили картини Олександра Мурашка «Дівчина у червоному капелюсі», Микола Пимоненка «Ідилія», Тетяни Яблонської «Автопортрет в українському костюмі», Давида Бурлюка «Алея в парку», Федора Кричевського «Беатріче». Це надзвичайно яскраві картини, які дають натхнення. Картини «Захід сонця над озером» Сергія Васильківського та «Золота осінь» Миколи Бурачека передають надзвичайну красу природи. Відвідати Музей та подивитись в реальному світі всі картини, поринути в казку безмежної краси, ось що я б хотіла зробити, як тільки з'явиться можливість після закінчення пандемії. Відео які мені сподобались: «Музеї. Як це працює. Випуск 4. Національний художній музей України», «Національний художній музей України. Український живопис в житті різних епох», «Національний художній музей України», «Ой, не пугай, пугаченьку – Козацька Україна на картинах Сергія Васильківського», «Тетяна Яблонська. Бренд українського образотворчого мистецтва», «Тетяна Яблонська (Tetiana Yablonska) – живописець». Всі ці відео несуть свою частинку Музею, містять багато інформації про Музей, яка потрібна, щоб зануритись глибше, кожен дає свої барви та нові знання. З точки зору людини ХХІ ст. Національний художній музей України – це чудовий музей, який має стільки незрівнянного мистецтва в одному місці. Мистецтво завжди мотивує творити щось безмежне, неможливе».

Національний музей українського декоративного прикладного мистецтва

Федченко Дарина Сергіївна, студентка 1 курсу Інституту журналістики спеціальності Видавнича справа та редагування: «Ніколи не перестанеш дивуватись, наскільки українці багата у культурному плані нація! Чудова причина для гордості, чи не так? Ми з групою та викладачем О. О. Тарасенко провели онлайн-екскурсію у Національний музей декоративно-прикладного мистецтва України. Більш ніж столітня історія Музею доводить, що ми не «копія російської культури», а незалежна самобутня держава зі своєю культурною спадщиною, яка відміна від усіх на цій планеті. Дуже складно уявити, яким чином були зібрані всі ці скарби з усієї України в одному місці. Я переглянула відео «Імена: Катерина Білокур. Українська художниця, якою захоплюється увесь світ» та «Обличчя української історії. Катерина Білокур» і я просто в захваті, бо талант цієї жінки неможливо переоцінити. З експонатів мені найбільше сподобались колекції одягу та художнього скла, тому що це не тільки красиво, а й складно у виготовленні. Я маю вишиванку з Коломиї ручної робота і тому розумію, що це колосальний труд, яким і захоплююсь. Мистецтво складувів взагалі для мене магія!»

Грабовецька Вікторія Юрївн. студентка 1 курсу Інституту журналістики спеціальності Видавнича справа та редагування: «Національний музей народно-декоративного мистецтва України знаходиться у приміщеннях колишніх митрополичих покоїв і прилеглої до них домової Благовіщенської церкви, які є пам'ятками архітектури XVIII – початку XX ст. Мені дуже сподобалося відео «Ткацтво у Національному музеї українського народного декоративного мистецтва (традиційна культура)» про майже забуте ремесло. Я захотіла, за можливості, опанувати його. Цікаво мені було роздивлятися приклади одягу з відео «Виставка серпанкового одягу у Музеї українського народного декоративного мистецтва». Ще краще б було подивитися на одяг вживу, роздивитися структуру полотен, але це вже колись потім, після закінчення пандемії. З виставкових матеріалів мені більше сподобались експонати із дерева. Це дійсно тонка робота і дуже складна. Більше вразили чомусь тарілки, особливо В. Ю. Шкрібляка (1856–1928) і М. З. Кіщука, вони наче тонке мереживо. У колекціях на сайті (художнього скла, декоративного розпису, витинанок) дуже мало фотографій експонатів, але є текст, що теж непогано, але хотілося б супроводження кожного ствердження прикладом. В майбутньому мені хотілося би спостерігати піднесення популярності саме музеїв і різних історичних пам'яток і щоб їх сайти теж були дизайнерським здобутком».

Волошин Аліна Василівна, студентка 1 курсу Інституту журналістики спеціальності Видавнича справа та редагування: «Онлайн екскурсія в Національний музей народного декоративно-прикладного мистецтва України разом з моєю групою та викладачем О. О. Тарасенко мені запам'яталась. У Музеї зібрані художні й духовні скарби нашої держави. Це рай для художників, які пов'язані з декоративно-прикладним мистецтвом України. Слід наголосити на тому, що Національний музей українського народно-декоративного мистецтва України має багату колекцію експонатів. Я закінчила художню школу, тому відзначила «Декоративне панно з півнем», написане Тимченко Марфою. Воно нагадало мою дипломну роботу, бо я теж робила панно і на ньому теж був птах! Робота виконана в яскравих тонах з чорними акцентами, все локанічно та доречно. Перегляньте мною відео «Ткацтво у Національному музеї українського народного декоративного мистецтва. (традиційна культура)» доводить, що ткацтво у наші часи не запало та може процвітати. Було цікаво дізнатись усілякі деталі. Я залюбки відвідаю Національний музей українського народного декоративного мистецтва – нашу національну скарбничку та порину в творчу атмосферу, яка знаходиться в ньому після закінчення пандемії».

Вихор Тетяна Сергіївна, студентка 1 курсу Інституту журналістики спеціальності *Видавнича справа та редагування*: «15 січня 2021 р. разом із моєю групою та викладачем О. О. Тарасенко я відвідала онлайн Національний музей українського декоративного прикладного мистецтва, який є одним із найбільших музеїв України. З історії музею мене дуже вразив той факт, його що колекцію складають експонати починаючи з XV ст. Найбільше мені сподобалась зала із колекцією українського народного одягу з різних регіонів. Було цікаво дізнатися, як виглядали модники та модниці України в XIX ст. Там є і вишиванки, і хустки, вишиті різноманітними орнаментами та техніками. Також можна подивитися й на прикраси наших пращурів, тоді це були прості прикраси без золота чи срібла, але не менш гарні та вишукані. Неймовірно сподобалася й виставка українського художнього скла, де було представлено скляні фігурки, посуд, кераміку, порцеляну та фаянс. Усі вироби виконані надзвичайно майстерно та дуже красиві. Очам приємно спостерігати за різнокольоровими сервізами, глечиками та пляшками. Найбільш вражаючими стали колекції картин українських художниць Катерини Білокур та Марії Приймаченко. Я є шанувальницею творчості цих прекрасних майстринь. Музей володіє найбільшою в Україні збіркою робіт Марії Приймаченко. Музей також має збірки робіт Катерини Білокур, про талант якої свого часу Пабло Пікассо сказав, що якби у них була художниця такого рівня, то вони б змусили заговорити про неї цілий світ! Сподобалось відео «Музеї. Як це працює. Випуск 10. Національний музей українського народного декоративного мистецтва», який допоміг досліджувати музей зсередини, вражаючими були цікаві факти про експонати. Сподобалися розповіді в залі ткацтва, де налічується близько тисячі килимів, що використовувалися в погребельних, весільних та інших обрядах. Відео «Марія Примаченко, частина 1. Ніч у музеї», через призму сучасних кадрів можна зануритися в атмосферу тогочасного села та трошки «пожити поруч» із майстринею. З дитинства Марія розмальовувала хати сусідів та вишивала рушники. Як людина XXI ст. хочу наголосити, що всім нам варто знати витoki свого існування. А це найкраще передають саме такі художні й духовні витвори народного мистецтва, які знаходяться в Національному музеї українського декоративно-прикладного мистецтва, є прекрасними провідниками до життя наших пращурів. У цьому Музеї ми бачимо, який одяг вони носили, з якого посуду їли, які заняття полюбили, яке мистецтво створювали та багато чого іншого. Тому раджу занурюватися в нашу українську історію та культуру та частіше відвідувати такі музеї!»

У другому семестрі 2020-2021 навчального року, у лютому 2021 р., студенти 1 курсу Інституту людини спеціальності *Соціальна адаптація, робота, педагогіка* відвідали за допомогою платформи *Hangouts Meet* онлайн у дистанційному форматі відвідали Музей історичних коштовностей України та Національний музей історії України, разом із науковим керівником студентського гуртка «Енігма» Тарасенко О.О., к.і.н, доцентом кафедри історії України, яка готувала та проводила ці онлайн екскурсії. Наступні онлайн екскурсії в інші музеї Києва ми проведемо у березні – квітні 2021 р. і поінформуємо про це.